

Ölüme Lirik Donuşlar I

– Deniz Pınar · 27 Şubat 2013

dilimle dilin arasındaki tüm boşluklar yurduma gebe
düşbaz bir uygarlığın sancılı kalıntılarından
soldaş bir gömlek geçiriyorum yüzüne
tebessüm ettiğim şehirde yakılır sıvası dökülen şiirleri
dudaklarını kanatırcasına ısırır Ahmet Telli.

bir şair dalgakırana sigarasını yaktırır
ki biz boğazımıza kadar batmışız zaten denize
ve üzgünüm geçmeyecek bu ıslaklık hiç bir ateşle
çökmüş gölge mi vuruyor güneşe
cebimdeki hasretinle
hangi duvara çarpsam hırsımı ölüme
beton bir duvarın önünde
zaten yırtılıyordu gece
küçük bir düşün çocuk bedeniyle
yüzüm yüzüne hece
yüzüm diline.

sınırdaki çok sesli bir sessizlik
sınırdaki çok omuzlu bir yolculuk
sinirde közlenen bu düş
bu ağıt
bu zulüm.

aynı göğün toprağını ıslatıyor bir çocuk düşüyle
beyaz güvercinler büyütüyor;
diğeri şımarık gülüyor ekranda
elinde yeni aldığı pabucuyla.
bu gömlek bile sırtıyor ölüme Allah ım
Yılmazım da aynı yerde yatıyor
yarası bu hüznün altında kalmıyor

tek tek ayırıyorlar serçeleri göğsümün avlusundan
minik kanatlarını ökseliyorlar
yerinden yurdundan ediyorlar

/ben bile bilmem kaç tanesini kırlangıçlara heba etmişim/
ama onları bile çok özledim.

...